

Vertrekkende Henk Kempink weet zwakke middelbare school in Overveen weer op de rails te krijgen

Rector klaart klus met Kennemer Lyceum

DOOR IVO LAAN

OVERVEEN - In bijna vijf jaar tijd wist rector Henk Kempink het Kennemer Lyceum weer vlot te trekken. De school had het predicaat 'zwakke school' en het aantal leerlingen zakte daardoor dramatisch. „Denk je echt dat ik dat alleen heb kunnen doen? Als er geen goed docentenkorps was geweest, was het me nooit gelukt.” Binnenkort vertrekt hij om directeur te worden bij Winford College, een instituut met meerdere particuliere scholen.

Kempink weet nog goed hoe op zijn eerste dag binnenkwam op het statige gebouw aan de rand van Overveen. De havo en vwo-school verkeerde in grote problemen. Voor de hoofdingang zaten drie meisjes met boeken op school te leren voor een proefwerk. „Ik vroeg ze waarom ze daar zaten. „Waar moeten we anders zitten?“, zeiden ze. Die meisjes wilden graag leren! Dat moet je juist stimuleren. Er heerste geen werkklimaat op het Kennemer.” Dat ging Kempink als eerste aanpakken. „Leerlingen moeten rustig kunnen studeren. Het was ook heel onrustig tijdens de pauzes en door de lessen in het gebouw. De mediatheek werd ook als kantine gebruikt.” Er kwam een 'studielandschap'. Plekken waar leerlingen rustig kunnen leren als ze dat willen. „Leerlingen kunnen nu kiezen. Of naar de kantine of leren.”

In 2006 was de school, die geen onderdeel uitmaakt van een groot schoolbestuur, een puinhoop. De aanmelding was flink gedaald door de negatieve inspectierapporten. In 2006 een dieptepunt met slechts 63 brugklassers. „Afgelopen jaar waren dat er alweer 222”, zegt de trotse Kempink. Hoe ging de rector te werk om de school weer op orde te krijgen? Hij haalt een boekje tevoorschijn. 'Fietzen zonder zijwiel'tjes', heet het van de VO-Raad dat is bedoeld voor zwakke scholen die graag willen leren van ervaringen van andere zwakke scholen die inmiddels weer op koers zijn. Het Kennemer komt er ook in voor onder het pseudoniem 'Springdal College'. Zo beschrijft het boekje hoe er schoon schip werd gemaakt met

de leiding. Kempink: „Als je als school op de zwakke lijst komt, vind ik dat je altijd moet opstappen. Jij bent toch als rector verantwoordelijk. Anders kun je ook geen verbeteringen invoeren. En als het al lukt, duurt het veel langer.”

Orde

Een andere manier waarop de school weer bij zijn positieven is gekomen, is de invoering van orde en regelmaat. „Ik heb de docenten opdracht gegeven meer overhoringen te geven. Meer repetities. Meer huiswerk. Er waren docenten bij die zelden huiswerk gaven. En als je nooit wordt overhoord, waarom zou je je huiswerk dan doen?” Leren, leren en nog eens leren. Pikant detail is dat terwijl elke middelbare school de oranje-koorts hoogtij vierde, het Kennemer gewoon doorging met de lessen. Geen oranje-fatsen. Een kleinigheid wellicht, maar het geeft de veranderde sfeer aan. Hoewel de rector een duidelijke visie heeft op het onderwijs, is hij geen betweter. Dus hoeft niet iedere docent te werken volgens een bepaald stramen. „Waarom moeten we allemaal hetzelfde kunstje doen? Als een docent leerlingen weet te boeien met goede klassikale lessen: doen! En als een docent het prettig vindt om in groepjes te werken: doet! Het gaat er om dat de leerlingen voor jou door het vuur gaan. Want zo werkt het op de middelbare school. Ze doen het vaak nog niet voor zichzelf. Maar voor de leerkracht. Onderschat dat niet.” Van het Studiehuis heeft de tukaner geen hoge pet op. „Ik was eens op een conferentie en toen zei iemand heel treffend: Stu-

Henk Kempink: „Als je nooit wordt overhoord, waarom zou je als leerling dan je huiswerk doen?”

diehuis: vrijuit leren? Languit leren zal je bedoelen?”, terwijl Kempink demonstratief de benen over elkaar legt op tafel. Er gaat wel meer mis in onderwijsland. De tendens dat steeds minder leerlingen kiezen voor het vmo vindt hij zorgelijk. „Waarom ben je nu minder als je op het vmo zit? Het gaat het geluk van een kind. Word je nou gelukkiger op het gymnasium? Hangt dat daarvan af? Als

je het leuk vindt om meubels te maken, waarom proberen sommige ouders dan uit alle macht te voorkomen dat hun kinderen op het vmo terecht komen?” Het onderscheid tussen de niveaus is soms fijnzinnig. „Ik heb meteen een einde gemaakt aan het verschil in werkweken. Ook de havo gaat nu naar het buitenland.”

Duizenden leerlingen zag de rector al voorbij komen. Een

paar haalt hij er zo voor de geest. Zoals een meisje dat er telkens werd uitgestuurd. „En als alles mislukt is, komt zo'n meisje uiteindelijk bij mij. Ik dacht meteen: jij bent helemaal geen beroerd type. Ze begon meteen over problemen thuis. Dat ze steeds ruzie had met haar vader. Als die thuis kwam, zat zij in zijn stoel en ontstond er meteen ruzie. Ik zei tegen haar: als je vader de volgende

keer thuiskomt, sta je op uit de stoel en vraag je of je vader iets wil drinken. En dan ga je gewoon wat voor jezelf doen of je praat eventjes. Hou dat nou een week vol. En ze kwam terug en zei: het werkt! We hebben geen ruzie meer. Hij is veel aardiger voor me. Dat vind ik zo mooi.” In de afgelopen jaren kreeg Kempink al aanbiddingen voor een andere baan. Hij deed het niet. „Het werk was nog niet af

hier en ik was te zeer verknocht met de school. Nu is dat anders. De school heeft mij niet meer nodig. De schoolleiding blijft zitten, wat ik belangrijk vind omdat dat een waarborg is dat de school op de goede weg blijft.” Hij merkte ook dat het begon te kriebelen, hoewel hij niet actief op zoek was naar een andere baan. „Na een jaar of vier, vijf kom ik in de comfort-zone, dan gaat het op de auto-

FOTO UNITED PHOTOS/ROBIN VAN LONKHUISEN

Paspoort

Henk Kempink 61
Geboren: Enschede
Woonplaats: Hilversum
2006- 2010: Rector Kennemer Lyceum.
1995-2006: Directeur College De Brink in Laren, vmo met 1020 leerlingen
1993-1995: Adjunct-directeur Marcellinus College Oldenzaal, vmo
1989-1993: Directeur Nutsma-vmo Oldenzaal
1985-1989: Adjunct-directeur De Marke Enschede
1975-1985 Leraar lichamelijke opvoeding De Marke Enschede
Overige activiteiten
1980-1989 Trainer-coach ere-divisie volleybal
2002-2003: Ambassadeur Aanvalsplan Lerarentekort
2003-2006: Voorzitter Landelijk Platform Technologie

matische piloot. Ben ik weer toe aan iets anders.” Nu lonkt een nieuwe uitdaging. Naar een particuliere school. „Ik vind het wel mooi dat ik mijn carrière eindig op een instituut met basisonderwijs en van vmo tot en met vwo. Alles wat ik al gedaan heb in mijn loopbaan.”

Hij moest even wennen aan het idee om naar het particuliere onderwijs over te stappen. Dat staat niet goed bekend. „Ik heb contact opgenomen met de regionale onderwijsinspecteur. En die was eigenlijk heel positief over de school.” Er is kritiek omdat de cijfers van de eigen examens een stuk lager liggen dan de centrale examens. Maar dat is bij Winford niet het geval, zegt Kempink. „Ik wil ook proberen te bewerkstelligen dat het particulier onderwijs er niet alleen maar is voor leerlingen die het elders niet redden. Ik wil klassen maken voor toppers. Dat was ik ook op het Kennemer van plan. Voor leerlingen die medicijnen willen studeren en gemiddeld een acht of hoger willen scoren.”

Hendrik te Grotenhuis start webshop voor kinderkleding

De rake lessen van een webwinkel

DOOR RENÉ VAN TRIGT

HAARLEM - Hij wilde iets met kleding en iets met internet. Ondernemer Hendrik te Grotenhuis (32) lift zo mee op de trend dat webwinkelen steeds normaler wordt. Met zijn webshop voor kinderkleding draait hij geen winst en geen verlies, maar hij hoopt volgend jaar zwarte cijfers te schrijven. Dat ging niet zonder slag of stoot. Blauwe plekken heeft hij genoeg opgelopen.

Het waren rake lessen, vertelt Te Grotenhuis (32) in zijn magazijn in de Rode Baronnen, het bedrijfsverzamelgebouw in de Waarderpolder. „Ik ben nu negen maanden bezig met de webwinkel en heb behoorlijk wat blunders gemaakt. In de inkoop van kinderkleding kun je je behoorlijk vergissen. Je weet nog niet waar de markt precies om vraagt. Dat weet je pas uit ervaring en die had ik niet. Dus verlies je heel veel eigen geld, en au, dat doet zeer maar zo bouw je snel ervaring op.”

Een andere rake les is dat hij zich vergist heeft in de zakenpartners. „Als je een webwinkel wilt starten, moet je goed uitkijken wie je daarin betreft. Wie je website maakt bijvoorbeeld. Ik heb uit onwetendheid veel te veel betaald. Ik heb nu wel de juiste partners om mee heen weten te verzamelen, maar pas nadat ik het nodige leergeld had betaald.”

Hendrik te Grotenhuis: „Ik ben nu negen maanden bezig en heb behoorlijk wat blunders gemaakt.”

FOTO UNITED PHOTOS /TOUSSAINT KLUITERS

Inmiddels draait hij met een omzet van ongeveer 200 duizend euro 'break even': geen winst, geen verlies. Dat gaat om tien bestellingen per dag. Volgend jaar hoopt hij in de zwarte cijfers te belanden. „De grote jongens hebben zo drieduizend bestellingen per week. Die ma-

ken veel winst dus. Het voordeel van mijn webwinkel is dat ik geen dure vierkante meters hoef te huren in de Haarlemse binnenstad. Ik kan uitbreiden naar elke gewenste grootte. Ik kan straks ook zonder problemen bestellingen uit het buitenland aan. Vandaar de inter-

nationale naam van mijn webshop: www.jimmydandjill.com. Een straatwinkel moet het hebben van zijn grootte en meer kan niet, of je moet vijf winkels openen. Ik kan tegen lage kosten makkelijk vijf keer zo groot worden.”

Te Grotenhuis levert uit voor-

Populair

Online werd er in Nederland in 2009 voor 465 miljoen euro aan kleding gekocht. Dat was in 2005 nog maar 182 miljoen. In totaal stegen de online verkopen vorig jaar naar 6,4 miljard euro. In 2005 was dat 2,4 miljard. De consument lijkt zijn schroom voor online winkelen dus snel te verliezen. Reizen is in 2009 is met een omzet van 2,2 miljard de belangrijkste aankoop op internet, gevolgd door aankopen op het gebied van Telecom. Het aantal webwinkels in Nederland ligt rond de 20.000. Jaarlijks komen daar zo'n 2500 web- of thuiswinkels bij. Bron: Thuiswinkel Markt Monitor

raad en doet alle sales en marketing zelf. Dat gaat om zoekmachinemarketing, productfotografie, gedetailleerde productomschrijvingen tot en met het inpakken van de pakketjes en het opsturen. Het duurde even voordat hij het vertrouwen won van de grote kinderkledingmerken Bomba for Girls, Wild, Molo, Levi's en CKS. „Die kijken eerst de kat uit de boom. Deze merken krijgen tientallen aanvragen per maand van huismoeders die een webwinkelje willen openen. Daar zitten die merken niet op te wachten. Je moet ondernemer zijn.”

Wensstichting De Oppepper heeft de rijles in de Mercedes-bus geregeld. FOTO UNITED PHOTOS/TOUSSAINT KLUITERS

Ongeneeslijk zieke Robin heeft dag van z'n leven

Eerste rijles: in Mercedes Sprinter over het circuit

DOOR ELANIE RODERMOND

ZANDVOORT - Eerst was hij zuwachtig, daarna gierde de adrenaline door zijn lijf en uiteindelijk was hij trots. De ongeneeslijk zieke Robin Holsappel (19) had gisteren een bijzondere eerste rijles: op het circuit.

De moeder van Robin, Hilda Holsappel, en haar jongste zoon Mark staan op het dak van het hoofdgebouw, van waar ze een goed uitzicht hebben. Robin heeft net al even een korte profiel in de aangepaste Mercedes Sprinter gehad. „Eerst werd hij met rolstoel en al op de bestuurdersplek geïnstalleerd, daarna werd alles rustig aan hem uitgelegd en toen was het een kwestie van gaan. Het ging meteen hartstikke goed.”

Robin is geboren met de delicate spierziekte Duchenne. Meestal wordt Duchenne door moeders doorgegeven, maar in het geval van Robin is de ziekte spontaan ontstaan. Hilda: „Het zag er niet goed uit. ‘Ga maar zoveel mogelijk leuke dingen doen, want jullie zoon zal vanaf zijn tiende in een rolstoel zitten’, zeiden de artsen.”

Net als Hilda verder wil praten, komt er beweging in de rode Mercedes. Haar camera vliegt omhoog. „Kom op jongen”, roept Hilda. „Je kan het!” Ze straalt van trots. „Robin zit sinds zijn negende in een rolstoel en heeft nooit auto kunnen rijden. Dat maakt deze ervaring extra bijzonder.” De speciale dag is georganiseerd door Wensstichting De Oppepper uit Abcoude. In april stond in deze krant dat Robin miniatuurvrachtwagens spaart en dat hij ooit nog eens in een vrachtwagencabine zou willen zitten. Daags na de publicatie werd de jongen bedolven onder de miniatuurvrachtwagens en werd de familie gebeld door De Oppepper. „De stichting wilde voor Robin een ritje in een truck regelen. Omdat het toch te moeilijk bleek om een rolstoel in zo'n cabine te krijgen, is besloten om het iets anders aan te pakken. Robin was door het dulle toen hij hoorde dat hij over het circuit mocht gaan rijden.”

Na het 'inrijden' is de jongen dan ook klaar voor het echte werk. Hij vindt het tot nu toe

erg leuk. Wel zorgt de rolstoelvering ervoor dat hij nogal heen en weer schudt, vertelt zijn vader. „We moeten zo maar even zits hoe het gaat.”

Als de jongen over de baan rijdt, heeft zijn moeder tranen in haar ogen. „Dat is toch maar mooi mijn kind!”. Helaas blijkt de rolstoelvering toch weer roet in het eten te gooien en uiteindelijk besluit de instructeur om het laatste stukje zelf te rijden. Jammer, maar Robin geeft geen blijk van teleurstelling. „Ik zou het nog wel een keer willen doen!”

De dag lijkt ondanks alles goed geslaagd en dat geeft de hele familie weer energie, vertelt Hilda. „We zijn niet zielig, absoluut niet. We hebben elkaar en samen staan we sterk. Maar in de toekomst kijken, dat doen we niet meer. Robin is van school af en zit sinds december elke dag thuis. Hij heeft in 2007 een ernstige longontsteking gehad en we dachten dat we hem kwijt waren. Maar hij is er nog en we leven bij de dag. En kijk hem nou glunderen. Ik kan niet onder woorden brengen hoe dat voelt.”

Dakota PH-ALR 'Reiger' uit 1937 als bouwpakket

In één lange reis een vliegtuig maken

DOOR ANNET VAN AARSEN

VALKENBURG - Een grote kist vol zakjes met bouten en moeren en een Dakota in delen op een paar diepladers: de 'Reiger' - deorcork voor de slottscene van de musical Soldaat van Oranje - staat vrijdagochtend als bouw-pakketje op het voormalige vliegveld Valkenburg.

De mannen van Aviodrome hebben zich één dag de tijd gegeven om van deze puzzel weer een vliegtuig te maken. „En het wordt een lange dag”, zegt René Böhmer, die de operatie leidt. Hij kan het weten: al twee keer eer-

der heeft hij een Dakota uit elkaar gesleuteld en vervolgens weer in elkaar gezet. „Deze zat daar trouwens bij, ik heb haar indertijd uit Engeland gehaald.”

Geen moment heeft de ploeg zich zorgen gemaakt over het transport van het Nationaal Luchtvaart Themapark in Lelystad naar Valkenburg. Eerder ging het met een andere Dakota, die de producenten van de musical hadden geleend van Museumpark Bevrijdende Vleugels in Best, gruwelijk mis: het transport kwam klem te zitten op de brug van de A44 bij Kaag en het oude vliegtuig raakte onherstel-

baar beschadigd. Maar nu kwam de stoet zonder kleerscheuren aan op het voormalige vliegveld. „Koninklijke Saan heeft al een stuk of honderd transporten voor ons gedaan”, zegt Böhmer. „Ze weten wel wat ze doen. Bovendien hebben we onze Dakota veel verder uit elkaar gehaald: ook de center section waar de motoren aan vast zitten, is er af gehaald. We waren maar liefst twee meter smaller dan het transport uit Best.”

Hij vindt het een stuk makkelijker om zo'n oud toestel als de Dakota PH-ALR 'Reiger' uit 1937 weer in elkaar te zetten dan mo-

dernere vliegtuigen. „Deze zit met schroeven en moeren in elkaar, nieuwere toestellen zijn geklonken. Alles hangt in de takels, als er iets een beetje scheef zit, dan duw je het even recht.”

Het oude KLM-toestel van voor de oorlog, te zien vanaf de Tjalpmaweg, trekt veel bekijks. Boy Ooteman, hij speelt Chris in de musical, komt in zijn pauze ook even kijken. „Straks stap ik uit dit vliegtuig”, zegt hij, terwijl hij een vinger over de rompvlaag glijden. Ronald Hopman van transportbedrijf Koninklijke Saan maakt foto's. „In de 25 jaar dat ik voor Saan werk, heb ik

▶ Videoverslag zie website

denk ik zo, 25 vliegtuigen vervoerd. Een routineklus? Nee, dat wordt het nooit. Elk vliegtuig is anders. Dit is een oud toestel, dus extra kwetsbaar.” Hij is nog niet wezen kijken naar die andere Dakota, die 'crashte' op de A44 en die nu permanent een plekje krijgt op Valkenburg. Grapjes zul je over dat incident niet horen uit de mond van Hopman. Hij houdt niet van leedvermaak. „Ik zeg altijd maar: lach niet te hard, want morgen ben je zelf aan de beurt.”